

מ"ת 25166/07/15 - אהרון סוסן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	אהרון סוסן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש והקלה בתנאי שחרורו למעצר בית.

רקע דיוני

ביום 13.7.15 הוגש נגד המבקש וחמישה עשר נאשמים נוספים כתב אישום רחב היקף שעניינו בפעילות של ארגון פשיעה.

למבקש מיוחסים ארבעה אישומים - אישום 4,6,9 ו-13 בכתב האישום.

עובדות האישומים האמורים יובאו להלן כפי שהובאו בהחלטות בית המשפט העליון בבש"פ 5273/16 + 5276/16 בעניינו של המבקש:

"על-פי המתואר באישום הרביעי, בהמשך לסכסוך ולאחר שכשל ניסיון הרצח של רזנשטיין במשרדו, זימן אברג'יל כמה מחברי הארגון לפגישה בבלגיה שנועדה לקדם את התכנית להביא למותו של רזנשטיין. הפגישות נערכו בין הימים 17.11.2003-19.11.2003, בין היתר, בביתו של אוזיפה ולעיתים בנוכחותו, ובמהלכן הוסכם כי יוטמן מטען חבלה במשרד להמרת מטבע אותו נהג רזנשטיין לפקוד תכופות. עוד הוסכם, כי כספי עסקה סמים גדולה שביצע הארגון (שפרטיה מתוארים באישום השני לכתב האישום), יממנו את ביצוע התכנית. בהמשך, ולאחר שעד המדינה י.א. הביע מורת רוח מכך שלא לקח חלק בעסקת הסמים

האמורה וסירב לממן את התכנית, עשה אוזיפה מאמצים לאיתור מימון אחר לביצועה. עוד מתואר, כי סוסן ואביטן לקחו חלק בהוצאה לפועל של התכנית לרציחתו של רוזנשטיין. במסגרת כך, בין היתר, נועדו אביטן ואחר עם עד המדינה ה.צ. על-מנת שיכין מטען חבלה, כשאביטן מברר עמו האם שלט-רחוק "כמו בפעם הקודמת" יתאים. כמו כן, לאחר שהוכן מטען החבלה והועבר למיקום המיועד, סוסן לקח חלק בתצפיות שנועדו להתריע על בואו של רוזנשטיין למקום. פיצוץ מטען החבלה ביום 11.12.2003 הביא למותם של שלושה ולפציעתם של כחמישים איש. בגין אישום זה יוחסו לסוסן ולאביטן שלוש עבירות של רצח; שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה; ריבוי עבירות של פשיעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה; ריבוי עבירות של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה; וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה. לאוזיפה יוחסו שלוש עבירות של סיוע לרצח; ריבוי עבירות של סיוע לפשיעה בנסיבות מחמירות; ריבוי עבירות של סיוע לגרימת חבלה של ממש; ועבירה של קשירת קשר לפשע - כולן במסגרת ארגון פשיעה.

...

במסגרת האישום השישי מפורט כיצד לקח סוסן חלק בעסקת סמים בשווי של כ-2,868,250 ש"ח, עסקה שכשלה לאחר שהבלדרית נעלמה עם הסמים והניסיונות לאתרה לא צלחו. לאחר שאברג'יל, סוסן ואחרים העבירו מסרים לעד המדינה י.מ., אשר גייס את הבלדרית, כי חיו בסכנה, סוכם כי י.מ. יבצע עבור הארגון עסקאות סמים נוספות לכיסוי חובו. בגין אישום זה מיוחסת לסוסן עבירה של ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה, במסגרת ארגון פשיעה.

...

האישום התשיעי מייחס לסוסן עבירה של סחר בסמים ועבירה של ניסיון לייצוא סמים - שתיהן במסגרת ארגון פשיעה, וזאת בשל כך שלקח חלק בעסקת סמים ששוויה הכולל עמד על כ-2,200,000 ש"ח, אשר כשלה לאחר שרשויות אכיפת החוק בבליגיה תפסו את החבילה שהכילה את הסמים האמורים.

...

האישום השלושה עשר מייחס לסוסן ריבוי עבירות של התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה, עורמה ותחבולה, במסגרת ארגון פשיעה, וזאת בשל התחמקות מתשלום מס בגין עסקאות הסמים שביצע הארגון בין השנים 2002-2006.

המבקש נעצר עד תום ההליכים, ובהמשך שונו תנאי מעצרו למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. ערר שהגישה המשיבה על החלטה זו נדחה ביום 18.7.16 במסגרת בש"פ 5273/16, תוך שבית המשפט העליון קבע כדלקמן:

"אומר כבר עתה, כי בכל הנוגע לעניינם של אביטן וסוסן, לאחר לבטים, לא מצאתי להתערב בהחלטותיו המפורטות והמעמיקות של בית המשפט המחוזי, ונימוקי כנימוקיו, כאשר לא היה בטענות המדינה כדי לשנות מעמדתי. אני מוצא לחזור על קביעותיו של בית משפט קמא שהובאו בתמצית לעיל וניתן לעיין בהם בהחלטתו הראשונה, אך דומני כי יש להטעים שחלוף הזמן מאז ביצוע המעשים המיוחסים לשניים בכתב האישום מהווה שיקול מרכזי להורות על מעצרם בדרך של פיקוח אלקטרוני חלף מעצר בבית המעצר, בהתחשב בכך שמאז האירועים

המתוארים בכתב האישום, לאורך שנים לא מעטות, אין אינדיקציה למעורבות פלילית של המשיבים הנדונים (למעט עבירת אלימות במשפחה בה הורשע סוסן, שאינה רלוונטית לענייננו). יודגש, כי העבירות המיוחסות לשניים במסגרת כתב האישום הן חמורות ביותר, ובמיוחד כאשר אלו בוצעו לכאורה במסגרת ארגון פשיעה - ויש בכך כדי להצביע על מסוכנות יתרה הנשקפת מהם. ואולם, חלף למעלה מעשור מאז האירועים האמורים - פרק זמן משמעותי בגדרו דומה כי סוסן ואביטן ניהלו אורח חיים נורמטיבי, כאשר לא הוכח שהיו מעורבים בפעילות פלילית מן הסוג המיוחס להם במסגרת כתב האישום. לפיכך, ומבלי להפחית מחומרת המעשים המיוחסים להם, נראה כי לא ניתן להתעלם מכך שפרק זמן נכבד זה מצביע שהמסוכנות הנשקפת מהם כיום פחותה. דומני, כי שיקול עיקרי זה, לצד הימשכותו הצפויה של ההליך המשפטי בעניינם; מעצרו של נאשם 11 בפיקוח אלקטרוני בהסכמה, על אף הבדלים כאלה או אחרים בינו לבין סוסן ואביטן; ומעמדם הלא בכיר בארגון, מהווים טעמים מיוחדים המצדיקים להורות על מעצרם בפיקוח אלקטרוני בתנאים שקבע בית משפט קמא, וזאת אף אם אניח, מבלי לטעת מסמרות לעניין זה, כי יש ממש בטיעוני המדינה ביחס לטיב הראיות הלכאוריות ביחס לסוסן".

ביום 29.3.18, במסגרת בש"פ 2061/18, דחה בית המשפט העליון בקשה להארכת מעצרו של המבקש לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996 והורה על שחרורו של המבקש ל"מעצר בית". באותה החלטה נקבע כדלקמן:

"על רקע דברים אלו נעבור לנאשם 14. אף שהאישומים המיוחסים לו הינם חמורים, ובמיוחד האישום הרביעי - מצבו שונה. אני סבור כי הזמן שחלף ממעצרו לראשונה של נאשם 14, יחד עם הצפי להתקדמות המשפט, מסוכנותו כפי שעולה מכתב האישום ומעברו הפלילי, מעמדו שאינו בכיר יחסית בארגון הפשיעה, ההשוואה לנאשם 11 גם אם אין זהות ביניהם - מצדיקים יחדיו את שחרורו לחלופת מעצר, על פני מעצר בפיקוח אלקטרוני. יודגש כי כבר כעת נאשם זה יוצא להתאווורות ארבע פעמים בשבוע, לשלוש שעות בכל פעם, וזאת בהסכמת המדינה. ממועד האירועים המתוארים בכתב האישום לנאשם הייתה הרשעה אחת, בגינה לא נגזר עליו עונש מאסר בפועל. לא התקבלו אינדיקציות לכך שנאשם 14 עודנו מעורב בפעילות עבריינית, ואף בנוגע לאירועים שיוחסו לו בכתב האישום בנוגע לאישום הרביעי נקבעה חולשה ראייתית. על כן, אני סבור כי בעניינו של נאשם 14 ניתן להסתפק בשלב זה בחלופת מעצר, חלף מעצר בפיקוח אלקטרוני. אף הייתי מוסיף כי על רקע אורכו הצפוי של המשפט, עניינו של נאשם 14 מלמד על חשיבותה של גישה הדרגתית בבחינת בקשות לפי סעיף 62 לחוק. כאמור הנאשם נעצר, בהמשך הועבר לפיקוח אלקטרוני תוך יצירת חלונות שונים, ובצמתים השונים לא הפר את תנאי מעצרו, ואף את שחרורו במסגרת החלונות.

לאור האמור הנני מורה על הארכת מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני של נאשמים 3 ו-4 בתשעים ימים, כאשר בניכוי מעצר הביניים מעצרו מוארך בפועל ב-76 ימים. בקשת המדינה להארכת מעצרו של נאשם 14 נדחית, והוא ישוחרר לחלופת מעצר בביתו, תחת אותם

תנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.5.2016 שהורתה על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובכפוף לחלונות האוורור החלים בעניינו כעת. יובהר כי נאשם 14 ישהה במעצר בית מלא למעט חלונות האוורור, עד להחלטה אחרת בעניינו לפי שיקול דעתו של בית המשפט המחוזי".

לאור החלטה זו, נתון המבקש ב"מעצר בית", תוך שהותרו לו חלונות יציאה קבועים בארבעה ימים למשך שלוש שעות בכל יום. בהמשך שונו חלונות אלה כך שבימים ראשון ושלישי מותרת יציאתו של המבקש בין השעות 17:00-20:00, ביום חמישי מותרת יציאת המבקש בין השעות 17:00-19:00 וביום שבת מותרת יציאת המבקש בין השעות 21:00-01:00.

ביום 3.5.18 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרור אלה. בהחלטתי מיום 6.5.18 התרתי למבקש לצאת לטיפול רפואיים בנסיבות חריגות ובלתי צפויות תוך מתן הודעה מראש לבית המשפט ולמשיבה והגשת אישור רפואי בדיעבד וכן התרתי את הגעתו לדיונים בבית המשפט ללא ליווי ופיקוח, אך הותרתי הצורך בליווי ובפיקוח על המבקש בדרכו מבית המשפט אל מקום מעצר הבית.

בהחלטתי מיום 17.6.18, בעקבות החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 4413/18, השלמתי החלטתי ודחיתי את הבקשה לשינוי "מעצר הבית" למעצר לילי בלבד, וכך נימקתי את ההחלטה:

"אני סבור כי בנסיבות המקרה, לנוכח מסוכנותו של המבקש והמיוחס לו בכתב האישום, ראוי לצמצם את "מעצר הבית" למחצית היממה, עד כי המבקש יהיה משוחרר במשך כל שעות היום להסתובב בכל מקום שירצה לכל מטרה ותכלית. הפתרון הראוי, ההולם והמידתי שאני מוצא בנסיבות העניין בהתייחס לתכלית בקשת המבקש לשינוי בשעות "מעצר הבית", ככל שהתכלית הינה יציאה לטיפול רפואיים רבים ובתדירות גבוהה, הוא כפי שהתרתי למבקש למעשה לצאת מבלי לקבל הסכמה ואישור מראש אלא הודעה בדיעבד על כך. אני סבור כי בהחלטה זו, מצוי האיזון הראוי והמידתי בנסיבות המקרה".

ביום 29.8.18 הגיש המבקש בקשה להקלה בתנאי שחרורו ולהתיר את יציאתו בכל יום בין השעות 08:00-20:00 ללא ליווי ופיקוח ולהותיר בנוסף חלון יציאה במוצאי שבת בין השעות 21:00-01:00.

ביום 4.9.18 קיימתי דיון במהלכו שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני המבקש

המבקש טוען כי מעת ששוחרר ממעצר נתון הוא בתנאים מגבילים מיום 18.7.16, וכי מעת שהותרו לו חלונות קבועים, ביום 29.1.17, חלפו כ- 20 חודשים, וכי מדובר בחלופה זמן ניכר המצדיק עיון חוזר בתנאי שחרורו של המבקש.

המבקש הפנה לפרוטוקול הדיון מיום 12.6.18 בבש"פ 4413/18 וטען כי בדבריו הביע בית המשפט העליון דעתו כי יש מקום לשקול מחדש את תנאי שחרורו של המבקש בחודש ספטמבר 2018.

המבקש הוסיף וטען כי הקלה בתנאי שחרורו מוצדקת בעת הזו אף נוכח מסוכנותו הפוחתת בשל עברו הפלילי הישן ושמירתו על תנאי השחרור למשך פרק זמן ממושך, כשנתיים ימים.

במהלך הדיון ביקש המבקש כי תותר יציאתו ממעצר הבית בכל יום בין השעות 12:00-20:00 בלבד וכי אין צורך במתן החלטה לגבי מוצאי שבת.

טיעוני המשיבה

המשיבה טענה כי היא מתנגדת לשינוי תנאי השחרור כך שהמבקש יוותר ב"מעצר לילי" בלבד, וכי מדובר ב"קפיצה" שאינה הולמת האישומים המיוחסים למבקש. כמו כן התנגדה להסרת הפיקוח האנושי על המבקש וטענה כי תנאי זה הינו הכרחי ומתחייב וכי רק לאחרונה בחודש מאי 2018 ניתנה החלטת בית משפט זה בעניין מעצר בית לילי והסרת הפיקוח האנושי.

דין והכרעה

הבקשה מבוססת על הטענה כי חלף זמן ניכר מאז שניתנה ההחלטה המורה על שחרורו של המבקש ל"מעצר בית" בתנאים מגבילים.

המונח "חלוף הזמן" פורש בפסיקה באופן גמיש וכזה הנבחן לפי נסיבותיו של כל מקרה. בבש"פ 1243/16 **בויארט נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.3.16) הפנה בית המשפט העליון לדברים שנקבעו בבש"פ 6286/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.8.06) בעניין בחינת העילה כדלקמן:

"הקביעה שעבר 'זמן ניכר' מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות".

השאלה העומדת להכרעה היא האם "חלוף זמן ניכר" מצדיק לבחון הקלה בתנאי מעצרו של המבקש, דהיינו- שינוי מעצר הבית למעצר לילי בלבד, כך שתותר יציאתו של המבקש בכל יום ללא ליווי ופיקוח בין השעות 08:00 עד 20:00.

לאחר שנתתי דעתי לשיקולים הצריכים לעניין, ובתוך כך לחומרת העבירות המיוחסות לו, למידת המסוכנות הנשקפת ממנו ולהתנהגותו במהלך תקופת שחרורו למעצר בית, אני סבור כי האיזון הראוי לעת הזו צריך לבוא לידי ביטוי באופן הדרגתי, בדרך של הרחבת שעות היציאה היומיות אך לא בדרך של מעבר למעצר לילי בלבד.

אמנם, ניתן לומר, כי מסוכנותו של המבקש אינה גבוהה יחסית ביחס למסוכנותם של מעורבים אחרים על פי האישומים המיוחסים לו, אולם מדובר במסוכנות קיימת. עם זאת, בהתחשב בחלוף הזמן כמו גם בעובדה כי המבקש הקפיד על התנאים המגבילים בהם הוא נתון ולא נרשמו לחובתו הפרות, אני מוצא הצדקה להרחבת שעות ההתאווורות באופן בו תותר יציאתו ממעצר הבית בימים א'-ו' בין השעות 12:00-20:00. חלון ההתאווורות שנקבע בימי שבת יוותר על כנו.

המבקש הוסיף ועתר אף לביטול חובת הליווי והפיקוח בזמן חלונות ההתאווורות. שקלתי אפשרות זו, לנוכח חלוף הזמן ויתר השיקולים הצריכים לעניין, ואולם אני סבור כי לא בשלה העת לכך, וזאת לאור קיומה של מסוכנות אשר אמנם התקתה אולם נותרה קיימת במידה המצדיקה את קיומו של התנאי המגביל.

הואיל ועל פי ההחלטה לעיל, קיבלתי באופן חלקי בקשת המבקש, ודחיתי עמדת המשיבה, הריני מורה על השהיית ההחלטה עד ליום 4.10.18 על מנת שתהיה שהות בידי המשיבה לערור על החלטתי.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.